

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng Thứ Bảy, ngày 31/01/2026.

PHẬT HỌC THƯỜNG THỨC

Bài 327:

PHẬT BÌNH ĐẲNG GIA TRÌ

Tại sao trên con đường học Phật, có người nhận được sự gia trì, lại có người không cảm nhận được điều đó? Đây là vấn đề chúng ta cần quán sát sâu sắc. Không phải chư Phật thiếu sự bình đẳng trong việc gia trì, mà bởi tâm cảnh của mỗi người có sự cao thấp khác nhau. Cũng giống như ánh mặt trời soi chiếu xuống nhân gian: có nơi trời trong xanh, nắng chói chang, nhưng cũng có nơi suốt cả ngày, thậm chí hàng tuần, hàng tháng luôn chìm trong sương mù ảm đạm. Chẳng lẽ chúng ta lại cho rằng mặt trời soi chiếu không bình đẳng? Ánh mặt trời vốn luôn chiếu rọi bình đẳng, chỉ là do những nơi ấy quá ô nhiễm, khói bụi mịt mù nên ánh sáng không thể xuyên thấu. Việc tu học của chúng ta cũng vậy, nếu phiền não và vọng tưởng quá nhiều, chúng sẽ tựa như lớp mây mù che khuất, ngăn cản ánh sáng gia trì tuôn chảy. Trước đây, nhiều người từng hỏi tôi: “Không có người thì làm sao hoàn thành công việc?”. Nhưng Hòa thượng Tịnh Không đã dạy: “**Chỉ cần bạn chân thật làm, Phật Bồ Tát ắt sẽ cử người đến giúp**”. Với niềm tin kiên định vào điều đó, tôi cứ lặng lẽ, nỗ lực làm việc.

Hôm qua, mọi người đã thấy Tập san của Hệ thống được ra mắt. Đã năm năm trôi qua, đến nay chúng ta mới tiếp tục thực hiện ấn phẩm này. Có thể khẳng định, những thành quả chúng ta đạt được ngày hôm nay rõ ràng là nhờ sự gia hộ của chư Phật, Bồ Tát và các bậc Thánh Hiền. Thú thật, nếu chỉ dựa vào năng lực của con người thì khó lòng làm được. Bởi lẽ, con người phạm phu, ai cũng ít nhiều mang trong mình sự tự tư tự lợi, chạy theo ảo danh ảo vọng. Thậm chí, có những người còn lợi dụng danh nghĩa của Hệ thống, “mượn oai hùm” khiến cho giá trị của Hệ thống bị mai một. Do đó, cần nhận thức rõ ràng, nếu thiếu đi sự gia trì của Phật, Bồ Tát và Thánh Hiền, chúng ta không thể có được thành quả như hiện tại. Điều đáng sợ nhất trên đời chính là thói mượn danh để trục lợi. Hòa Thượng từng dạy: “**Phải tự đứng trên đôi chân của chính mình chứ không phải**

đôi chân của người khác”. Ghi nhớ lời dạy ấy, tôi đã không ngừng nỗ lực trên mọi phương diện. Kẻ chỉ biết mượn đôi chân của người khác để đứng lên thực chất là kẻ tàn tật, mà tàn tật trong tâm hồn chính là sự bất tài, vô dụng. Đây là một thực trạng mà chúng ta cần hết sức tỉnh giác quán sát.

Hòa Thượng cũng thường xuyên nhắc nhở: ***“Mỗi chúng sanh đều có khả năng đạt được đức tướng và tướng hảo của chư Phật, hướng hồ là những năng lực của thế gian”***. Trí tuệ và đức tướng của Như Lai chúng ta còn có thể tu tập để đạt được, thì chút năng lực thế gian thì có đáng kể gì. Nó hoàn toàn không phải là thứ để chúng ta tự hào, kiêu ngạo hay khoe khoang. Thế nhưng, tập khí sâu dày của chúng ta lại là sự ngạo mạn, thích phô trương và luôn tự coi mình là trung tâm. Giữ một tâm cảnh như vậy, làm sao chúng ta có thể nhận được sự gia trì của chư Phật cũng như sự bảo vệ của Long Thiên Thiện Thần Hộ pháp?

Tương truyền, có một vị hành giả tu tập rất tinh tấn trên vách núi cao. Một lần, ông vô tình trượt chân rơi xuống vực. Long Thần Hộ pháp thấy vậy liền bay đến nâng đỡ, giúp ông tiếp đất một cách an toàn và nhẹ nhàng. Tuy nhiên, sau lần đó, vị hành giả lại khởi tâm ngạo mạn, tự cho rằng đó là nhờ năng lực tu hành cao thâm của chính mình. Thần Hộ pháp liền hiện ra cảnh báo: với tâm ngạo mạn ấy, Ngài sẽ không tiếp tục bảo vệ ông nữa. Khi Thần Hộ pháp rời đi, vị hành giả mới bừng tỉnh và vô cùng hối hận, nhận ra tâm niệm của mình đã đi ngược lại với phẩm chất của người tu hành. Ngay hôm đó, khi đang ngồi tu trên vách núi, ông lại trượt ngã một lần nữa. Và bất ngờ thay, Thần Hộ pháp lại xuất hiện nâng đỡ ông. Vị hành giả thắc mắc: *“Ngài từng nói sẽ không hộ pháp cho tôi nữa và đã rời đi, sao bây giờ lại quay lại?”*. Vị Thần đáp: *“Vì vừa rồi, ngài đã khởi tâm sám hối nên tôi mới quay trở lại”*.

Câu chuyện trên giúp chúng ta thấu hiểu sâu sắc hơn về đạo lý ***“Cảm ứng đạo giao”*** (Cảm ứng tương thông). Nếu tâm ta thanh tịnh, tự nhiên sẽ cảm ứng được với chư Phật, Bồ Tát và các Ngài sẽ ứng hiện. Ngược lại, nếu tâm chứa đầy tư dục, tư tình và tư lợi, chắc chắn sẽ chiêu cảm ma vương. Ma đã đến thì hệ lụy và phiền phức kéo theo là điều không thể tránh khỏi. Sự gia hộ của chư Phật mang lại niềm hỷ lạc, bởi các Ngài dùng lòng đại từ đại bi để cứu giúp chúng sanh vô điều kiện. Trong khi đó, ma vương lại giống như một kẻ cho vay nặng lãi: bỏ ra một nhưng đòi lại mười. Do đó, người tu hành phải hết sức cẩn trọng. Chỉ cần

chúng ta đắm chìm trong ảo danh ảo vọng, say sưa với ngũ dục lục trần, hay để những tâm tham, sân, si, mạn, nghi sai sử, thì đó chính là tự mở cửa rước ma vào nhà. Một khi ma đã đến, Phật, Bồ Tát hay Long Thiên Thiện Thần chắc chắn không thể cảm ứng tương thông để gia hộ được nữa.

Hòa thượng đã dạy một cách rất đơn giản, dễ hiểu: ***“Nếu là sự cảm ứng của Phật, tâm ta sẽ luôn tự tại và an vui. Ngược lại, nếu là sự chiêu cảm của ma, tâm sẽ không thể có được sự an vui ấy mà luôn ở trong trạng thái bất an”***. Đây là điểm then chốt mà mọi người cần đặc biệt lưu tâm. Chỉ cần tự xét thấy tâm mình không an là đã đủ hiểu vấn đề. Có những lúc mọi công việc đều vô cùng thuận lợi và thành công, nhưng trong lòng lại trăn trở, thậm chí bất an tột độ; khi ấy phải biết rõ rằng, đó không phải là sự gia trì của chư Phật, mà chính là sự lôi kéo của ma.

Hòa Thượng từng giảng: ***“Trên con đường hoằng pháp lợi sanh, hay thậm chí khi làm bất kỳ việc thiện nào, chúng ta đều cần nương nhờ vào Phật lực gia trì. Sự gia trì của chư Phật là hoàn toàn bình đẳng và từ bi, không hề phân biệt người thân hay kẻ sơ, người đã quy y hay chưa quy y”***. Sự thanh tịnh sẽ tương ứng với tâm thanh tịnh, lòng từ bi sẽ tương ứng với tâm từ bi. Chúng ta thường nghĩ rằng lòng từ bi của chư Phật là vô điều kiện, nhưng kỳ thực nó vẫn bao hàm những tiêu chuẩn nhất định. Điều kiện đó là gì? Đó chính là nội tâm phải hội đủ: Chân thành, Thanh tịnh, Bình đẳng, Chánh giác, Từ bi. Nếu không khởi phát được những tâm niệm này, chúng ta không thể tương ứng với đạo lý của chư Phật.

“Vô duyên đại từ” nghĩa là lòng đại từ bi vượt tới muôn loài mà không cần lý do. Nhưng ẩn sâu trong đó lại là những đòi hỏi vô cùng nghiêm khắc đối với người thọ nhận. Điều này cũng giống như việc đánh trống: nếu chiếc trống bị bỏ mặc cho mục nát, nó sẽ không thể phát ra âm thanh. Nhưng nếu ta dùng dùi gõ nhẹ, nó sẽ vang tiếng nhỏ; gõ mạnh, nó vang tiếng lớn; còn không gõ, nó mãi mãi nằm im lìm. Vậy nên, muốn nhận được sự gia trì của chư Phật thì bản thân phải hội đủ điều kiện. Gõ nhỏ kêu nhỏ, gõ mạnh kêu to; dùng sự chân thành để cảm ứng thì Phật Bồ Tát sẽ thị hiện. Còn nếu dùng cái “chân thành” kiểu ma mãnh, vụ lợi thì ma sẽ lập tức tìm đến.

Thế gian này, thái độ ma mãnh tồn tại rất nhiều. Mới hôm trước, khi nghe vài người trò chuyện, tôi đã phải thẳng thắn góp ý: “*Giữ cái tâm này, cách làm này thì không thể thành Phật được đâu!*”. Chẳng lẽ lúc đó tôi lại nói thẳng với họ rằng: cái tâm ấy chính là đường dẫn để thành ma đó!

Chúng ta cần hiểu rằng, sự gia trì của chư Phật, Bồ Tát cũng giống như ánh mặt trời soi chiếu. Nơi nào mây mù quá dày đặc, ánh sáng mặt trời không thể xuyên thấu. Mặt trời vốn soi chiếu bình đẳng khắp muôn nơi, nhưng có nơi nhận được ánh sáng, có nơi lại không. Có những nơi tầm nhìn quang đãng đến tận chân trời, nhưng cũng có nơi bị mây mù che khuất. Giống như mấy ngày nay, dù chúng ta đang ở trên núi nhưng không gian lúc nào cũng mờ mịt; không khí ô nhiễm trầm trọng, khói bụi dày đặc khiến ánh mặt trời không thể xuyên qua. Tương tự như vậy, chư Phật không thể gia trì cho chúng ta bởi vì những phiền não và tham, sân, si trong tâm chúng ta quá lớn, quá sâu dày.

Trong thời đại công nghệ 4.0 này, mọi thứ càng lúc càng trở nên đáng sợ. Đã có những lời cảnh báo rằng trong tương lai, Trí tuệ nhân tạo (AI) sẽ thống trị thế giới. Thế nhưng, thực ra AI từ đâu mà có? Chính là do con người tạo ra. Nếu con người giữ được cái tâm thiện lành, thì AI được tạo ra cũng sẽ mang hướng thiện lành. Vậy thì AI đáng sợ hay con người đáng sợ? Rõ ràng, chính cái tâm của con người mới là điều thực sự đáng sợ nhất.

Vào cuối đời, một nhà khoa học từng chế tạo vũ khí đã chia sẻ rằng: Nếu có thể quay ngược thời gian, ông chỉ muốn chế tạo đồ chơi cho trẻ em. Khi nhìn thấy những vũ khí mình làm ra bị đem đi giết hại đồng loại, ông đã vô cùng ân hận. Ngày nay, con người bắt đầu lo sợ chính những thứ do mình tạo ra. Tại sao chúng ta không dùng cái tâm lương thiện để tạo ra những điều tốt đẹp, giúp nhân loại sống hạnh phúc và an vui hơn? Chính vì sự vô minh này mà trong kinh Phật luôn nhắc nhở: “*Thế gian không phải là chốn để vui đùa, cũng không phải là nơi để chúng ta lêu lổng hay đắm chìm trong sự hưởng thụ*”. Nhận thức được điều đó, chúng ta phải mau chóng tìm cách tu tập để vượt thoát.

Hòa Thượng từng giảng: “***Sự gia trì của chư Phật luôn hướng đến tất cả chúng sanh. Nếu bản thân ta gặp chướng ngại, thì chính chúng ta đang tự tạo ra chướng ngại ngăn cản sự gia trì ấy***”. Chúng ta không nhận được sự gia hộ không phải vì Phật không ban cho, mà là vì ánh sáng gia trì đó không thể đến

được với ta. Giống như ánh mặt trời ngày ngày vẫn chiếu rọi, nhưng mây đen quá dày đã che kín tất cả. Sự vọng tưởng và tâm phân biệt của chúng ta quá lớn, khiến Phật lực không thể tiếp cận.

Trong việc tu học, không thể có sự cưỡng cầu. Phật mang lòng đại từ bi, có đại thần thông và đại trí tuệ. Tâm chúng ta thường nghĩ: “*Phật muốn gia trì thì nhất định sẽ làm được chứ!*”. Nhưng chúng ta đâu biết rằng, ngay cả Đức Phật cũng không thể tùy ý gia trì nếu chúng ta cố tình tạo nghiệp. Phật thấy rõ ngày ngày chúng ta gieo nhân ác, thì quả ác trong tương lai nhất định sẽ trở. Không thể nói rằng vì Phật từ bi nên đến lúc ta lâm chung, Phật sẽ dùng thần thông để kéo ta về cõi lành.

Thực chất, cho dù Phật có đến, chính chúng ta lại là người từ chối Ngài. Điều này cũng giống như việc hàng ngày ta từ chối tiếp nhận lời giáo huấn của chư Phật, không chịu thực hành theo. Mỗi ngày, chúng ta vẫn buông lung theo tập khí xấu ác: Vẫn phạm phải sát sanh, trộm cắp, tà dâm, vẫn để tâm tham, sân, si chi phối, vẫn nói dối, nói lời hai chiều (đâm thọc), nói lời thù ghét. Đó rõ ràng là hành động chối bỏ lời Phật dạy. Với những người không biết đạo, họ phạm lỗi còn có thể lượng thứ. Nhưng chúng ta đã biết rất rõ sát, đạo, dâm và tham, sân, si là nguyên nhân dẫn đến Tam đồ ác đạo (Địa ngục, Ngạ quỷ, Súc sanh), vậy mà ngày ngày ta vẫn cố tình vi phạm.

Khi chúng ta tiếp nhận và đem giáo huấn của Phật ứng dụng vào đời sống hàng ngày, đó chính là lúc ta đang tiếp nhận sự gia trì của Ngài. Nhà Phật có câu: “*Sống trong sự che chở của ánh hào quang chư Phật*”. Nhiều người lầm tưởng rằng Phật phải trực tiếp phóng hào quang bao bọc lấy mình. Thực ra, hàng ngày ta tuân thủ và làm theo lời Phật dạy, đó chính là ta đang được hào quang của Ngài che chở. Tương tự, ngày ngày ta sống theo tiêu chuẩn và giáo huấn của Thánh hiền, ta sẽ được Thánh hiền gia hộ.

Hiểu được điều này mới thấy, tập khí xấu ác của chúng sanh vô cùng nặng nề. Chúng ta biết giáo huấn của Phật, của Thánh hiền là rất tốt nhưng lại không làm theo. Một phần vì tập khí quá sâu dày, phần khác vì cái lợi trước mắt quá lớn. Tôi có một người quen, lúc nào gặp cũng tỏ ra rất kính trọng vì biết tôi đã tu hành, ăn chay niệm Phật nhiều năm, và thường xuyên biếu tặng quà cáp. Họ rất muốn tu học theo, nhưng vì mỗi ngày buôn bán kiếm được hàng triệu đồng, một tháng

ba mươi triệu, một năm kiếm bốn năm trăm triệu là chuyện bình thường. Vì lợi nhuận quá lớn, họ không dứt bỏ được nghề sát sanh. Chỉ đến khi quả báo ập tới, họ mới biết sợ. Đã có rất nhiều người rơi vào hoàn cảnh như vậy rồi.

Trong Bát Chánh Đạo, Đức Phật đã dạy chúng ta về “Chánh Mạng”. Khi chọn nghề nghiệp, phải chọn những công việc lương thiện, chân chánh, mang lại lợi ích cho cộng đồng và xã hội. Tuyệt đối không chọn những nghề gây tổn hại cho người khác. Đặc biệt phải tránh xa những nghề làm tăng trưởng nghiệp sát sanh, trộm cắp, tà dâm. Dù nghề đó có mang lại vàng bạc núi non cũng nhất quyết không làm. Những nghề nghiệp khiến con người tăng trưởng tâm tham, sân, si cũng cần phải tránh. Nói tóm lại, nghề nào nuôi dưỡng và phát triển điều thiện cho con người thì ta nên làm. Nghề nào gieo rắc điều ác, dù có phải sống nghèo khó ta cũng nên tránh xa. Nghèo mà tâm an lành, thanh thản vẫn là điều trân quý nhất.

Ông bà ta thường dạy: *“Nghèo cho sạch, rách cho thơm”*. Nghèo mà thanh sạch, lương thiện còn hơn là cầm trên tay những đồng tiền bất chánh để đổi lấy sự giàu sang. Lúc nhỏ nghe những đạo lý dân gian này tôi chưa hiểu sâu, nhưng dần dần mới thấm thía đó chính là *“khuôn vàng thước ngọc”*. Hay như câu: *“Bánh ít đi thì bánh quy lại”*, ta gieo nhân thiện lành thì ắt sẽ gặt hái quả tốt đẹp.

Làm việc thiện lành chân chánh không có nghĩa là ta sẽ nghèo túng. Chỉ có làm ăn bất chánh mới mong mau chóng giàu sụ, còn làm ăn chân chánh thì lợi nhuận vừa phải. Nhưng đặc biệt, người sống lương thiện không bao giờ rơi vào cảnh bần cùng, thiếu thốn.

Nhiều năm qua, tôi luôn tự mình thực chứng lời dạy của Hòa thượng Tịnh Không để xem những triết lý ấy có thực sự đúng ứng nghiệm không. Và kết quả thực sự tuyệt vời. Cho đến tận bây giờ, tôi không có “quyền sở hữu” tài sản gì lớn lao, nhưng “quyền sử dụng” thì có ở khắp mọi nơi. Ở đời, có quyền sử dụng là đã quá đủ rồi, đâu nhất thiết phải nắm giữ quyền sở hữu. Rõ ràng, chúng ta đi đến đâu cũng được toàn quyền sử dụng, thậm chí toàn quyền quyết định mà không cần đứng tên sở hữu. Vậy ta có nghèo không? Hoàn toàn không.

Người thế gian thường lầm tưởng rằng giàu có là phải sở hữu thật nhiều. Nhưng càng nắm giữ nhiều quyền sở hữu thì càng thêm mệt mỏi, đần độn và đau

khổ. Sống trên đời, không vương bận quyền sở hữu mà vẫn có đầy đủ quyền sử dụng, đó mới thực sự là cảnh giới tự tại và an vui.

Hôm trước, có người nói với tôi rằng hề thấy tôi xuất hiện là lại thấy mang theo rất nhiều đồ. Chỉ trong ba ngày qua, tôi đã nấu sáu nồi bánh tét loại năm mươi lít để mang đi biếu tặng khắp nơi, đó là chưa kể đến việc cắt và chuyên chở lượng lớn rau củ. Dù tôi làm việc nhiều như vậy nhưng cũng chỉ mới giải quyết được hơn một nửa khối lượng công việc. Đến nỗi một học trò ở nước ngoài phải nhắn tin thốt lên: “*Chỉ có thể là Thầy thôi!*”. Thực ra, điều này rất đơn giản, nếu ai bắt chước làm theo thì cũng sẽ đạt được kết quả như vậy. Bằng sự nỗ lực và tận tâm tận lực của mình, chúng ta có thể mang lại lợi ích cho biết bao người. Đúng như trong Kinh đã dạy: “*Tài nguyên quảng tiến*” (nguồn tài lộc rộng lớn, dồi dào cứ thế tuôn đến). Rõ ràng, đó chính là phước báu của việc bố thí, cúng dường. Khi chúng ta chân thật phát tâm, phước báu mang lại thực sự vô lượng và rộng lớn.

Hòa Thượng từng dạy: “***Chướng ngại nằm ở chính chúng ta, chứ không phải ở nơi chư Phật***”. Nếu Phật dạy thế nào, chúng ta triệt để làm theo thế ấy; Phật dạy bố thí, ta triệt để thực hành bố thí; Phật dạy trì giới, ta nhất định tuân thủ nghiêm ngặt các quy điều, quy tắc và chuẩn mực, thì chắc chắn sẽ không có chướng ngại.

Cổ nhân đã để lại tám gương sáng cho chúng ta. Khổng Lão Phu Tử cả đời giữ nguyên tắc “*Thuật nhi bất tác*” (chỉ thuật lại lời cổ nhân chứ không tự sáng tác). Thích Ca Mâu Ni Phật cũng từng nói: “*Ta chỉ nói lại những gì mà bảy đời chư Phật đã nói*”. Điều đó có nghĩa là, nếu ta chỉ làm theo những gì chư Phật, Bồ Tát và Thánh hiền đã làm thì sẽ chẳng gặp trở ngại nào cả. Hãy thử nghĩ xem, trong một hệ thống giáo dục mà hai mươi một vị hiệu trưởng đều làm theo cách riêng của mình, thì hệ thống ấy đã tan rã từ lâu rồi. Thêm thắt một chút cũng tan rã, bớt xén một chút cũng tan rã. Do đó, chúng ta phải đặc biệt chú ý tuân thủ nguyên tắc. Hòa Thượng Tịnh Không lúc nào cũng nhắc đến lời dạy của Ân sư, luôn miệng nói: “*Thầy của tôi dạy như vậy!*”.

Chính vì thế, Hòa Thượng nhấn mạnh: “***Chướng ngại lớn nhất nằm ở chính bản thân mình. Chính tập khí xấu ác đã tự gây chướng ngại cho ta***”. Trong Phật pháp có nhắc đến “*trần sa phiền não, kiến tư phiền não và vô minh phiền*”

não”. Nghe qua thì ít người hiểu cặn kẽ, nhưng thực chất đó chính là những vọng tưởng, phân biệt và chấp trước. Suốt ngày chúng ta chìm đắm trong vọng tưởng, rồi khởi tâm phân biệt cái này đúng, cái kia sai; cái này tốt, cái nọ xấu; điều này có lợi, điều kia thua lỗ... Cứ đắm chìm trong sự phân biệt ấy, tất yếu sẽ sinh ra chấp trước.

Hòa Thượng giảng: **“Từ vô lượng kiếp đến nay, chúng ta bị những tập khí phiền não này làm cho ô nhiễm. Sự gia trì của chư Phật giống như ánh mặt trời soi chiếu đại địa, thế nhưng có những nơi khói mù quá dày đặc, ánh sáng không thể nào xuyên thấu. Tập khí xấu ác của chúng sanh sâu dày đến mức Phật lực gia trì cũng không thể chạm tới được”**. Vậy khi nào chúng ta mới cảm nhận được sự gia trì? Chỉ khi bản thân chịu đoạn trừ và viễn ly phiền não, để trí tuệ dần dần khai mở, lúc đó ta mới cảm nhận được Phật lực gia hộ. Khi nhận được sự gia trì của chư Phật, không những trí tuệ và đức năng dần hồi phục, mà ngay cả sức khỏe và thân thể cũng được chuyển hóa tốt lên. Hòa Thượng Tịnh Không từng lấy tấm gương của Hòa Thượng Hải Hiền ra để minh chứng: Nếu theo lẽ thường, làm sao ngài có thể sống thọ đến 112 tuổi? Ấy vậy mà ở tuổi 112, Hòa Thượng Hải Hiền vẫn khỏe mạnh leo lên cây treo hái hồng thiết đãi Phật tử. Đạt được sức khỏe phi thường như vậy chính là nhờ Phật lực gia trì.

Chúng ta phải hiểu rõ, sự gia trì là vô hình. Nếu chỉ hiểu một cách đơn giản, hời hợt thì thật sai lầm. Khi thân, khẩu, ý của ta luôn an trú trong lời dạy của Phật và triệt để làm theo, không để phạm phải mười điều ác mà luôn giữ gìn mười điều thiện – đó chính là ta đang nhận được sự gia trì mạnh mẽ nhất. Cũng giống như ở thế gian, kẻ vi phạm pháp luật lúc nào cũng phải trốn tránh, tìm cách ẩn thân. Ngược lại, người sống tuân thủ pháp luật, luôn làm những điều lợi ích cho cộng đồng và xã hội thì đi đến đâu cũng được hoan nghênh. Ngày nay, khi đi máy bay đều có hệ thống nhận diện khuôn mặt; nếu ai có tì vết tội phạm thì lập tức bị đặc biệt chú ý và bị hạn chế, thậm chí bị từ chối tiếp nhận. Rõ ràng, khi ta tuân thủ pháp luật và làm đúng những quy định của quốc gia, ta sẽ được quốc gia bảo hộ. Vậy thì, khi ta sống và làm đúng theo những chuẩn mực của chư Phật, lẽ nào lại không được chư Phật gia trì?

Hòa Thượng dạy: **“Đến lúc này ta mới chân thật hiểu được thế nào là tri ân sự gia trì”**. Và chúng ta phải biết làm cách nào để báo ân chư Phật. Báo ân

chính là “ái hộ” bản thân mình – tức là rèn luyện và làm tốt bốn phận của chính mình. Ngày ngày giữ mình sống theo đúng quy chuẩn của Phật, Bồ Tát chính là đang ái hộ bản thân; ái hộ bản thân chính là đang báo ân Phật. Tự trọng, tự ái chính là báo ân. Ngược lại, nếu sống buông thả, không biết trân quý bản thân, để thời gian trôi qua một cách vô ích hay để những lúc rảnh rỗi bị cuốn vào dòng xoáy của dục vọng, thì đó là không biết thương tiếc chính mình. Sống như vậy chính là vong ân với cha mẹ, vong ân với những lời giáo huấn vô giá của chư Phật, Bồ Tát./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!